

Cauzele conexe C-424/10 și C-425/10

Tomasz Ziolkowski și alții și Marlon Szeja împotriva Land Berlin

(cereri de pronunțare a unor hotărâri
preliminare formulate de Bundesverwaltungsgericht)

„Libera circulație a persoanelor — Directiva 2004/38/CE — Drept de ședere permanentă — Articolul 16 — Ședere legală — Ședere întemeiată pe dreptul național — Ședere încheiată înainte de aderarea la Uniune a statului de origine al cetățeanului în cauză”

Concluziile avocatului general Y. Bot prezentate la 14 septembrie 2011 I - 14038

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 21 decembrie 2011 I - 14051

Sumarul hotărârii

1. *Cetățenia Uniunii Europene — Dreptul la libera circulație și la libera ședere pe teritoriul statelor membre — Directiva 2004/38 — Dreptul de ședere permanentă al cetățenilor Uniunii*
[Directiva 2004/38 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 7 alin. (1) și art. 16 alin. (1)]
2. *Cetățenia Uniunii Europene — Dreptul la libera circulație și la libera ședere pe teritoriul statelor membre — Directiva 2004/38 — Condițiile dreptului de ședere în temeiul dreptului Uniunii*
(Directiva 2004/38 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 37)

3. *Cetățenia Uniunii Europene — Dreptul la liberă circulație și la liberă ședere pe teritoriul statelor membre — Directiva 2004/38 — Dreptul de ședere permanentă al cetățenilor Uniunii*

[Directiva 2004/38 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 7 alin. (1) și art. 16 alin. (1)]

1. Articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora trebuie interpretat în sensul că nu se poate considera că un cetățean al Uniunii care a avut reședința mai mult de cinci ani pe teritoriul statului membru gazdă exclusiv în temeiul dreptului național al acestuia a dobândit dreptul de ședere permanentă în conformitate cu această dispoziție dacă în timpul acestei șederi nu a îndeplinit condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din aceeași directivă.

dar care nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2004/38, nu poate fi considerată o ședere „legală” în sensul articolului 16 alineatul (1) din aceasta.

(a se vedea punctele 34, 46, 47 și 51 și dispozitiv 1)

Astfel, ținând cont de contextul în care este utilizată și de obiectivele urmărite de Directiva 2004/38, prin noțiunea de ședere legală pe care o implică expresia „au avut reședința legală” din textul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38 trebuie să se înțeleagă o ședere în conformitate cu condițiile prevăzute de această directivă, în special cu cele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din aceasta. În consecință, o ședere în conformitate cu dreptul unui stat membru,

2. Articolul 37 din Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora se limitează să prevadă că directiva nu se opune ca dreptul statelor membre să instituie un regim mai favorabil decât cel stabilit prin dispozițiile acestei directive. Aceasta nu implică însă în niciun fel faptul că în sistemul instituit prin

această directivă trebuie să fie integrate dispoziții mai favorabile.

Cu toate acestea, revine fiecărui stat membru obligația de a decide nu numai dacă instaurează un astfel de regim, ci și care sunt condițiile și efectele acestuia, în special în ceea ce privește consecințele juridice ale unui drept de ședere acordat exclusiv în temeiul dreptului național.

(a se vedea punctele 49 și 50)

3. Perioadele de ședere ale unui resortisant al unui stat terț pe teritoriul unui stat membru, încheiate anterior aderării acestui stat terț la Uniunea Europeană, trebuie, în lipsa unor dispoziții speciale în actul de aderare, să fie luate în considerare în scopul dobândirii dreptului de ședere permanentă în temeiul articolului

16 alineatul (1) din Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, în măsura în care au fost efectuate în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din aceasta.

În această privință, în măsura în care persoana interesată poate să demonstreze că astfel de perioade au fost efectuate în conformitate cu condițiile enunțate, luarea în considerare a perioadelor menționate, începând de la data aderării la Uniune a statului membru în cauză, nu are drept consecință atribuirea unui efect retroactiv articolului 16 din această directivă, ci numai acordarea unui efect actual unor situații apărute anterior datei de transpunere a acestei directive.

(a se vedea punctele 62 și 63 și
dispozitiv 2)